

toge her ved 1ste og 2den Behandling. Endvidere har Folketinget vedtaget dette Forslag 11 Gange tidligere i den Skikkelse, at der skulde være Stempelfrihed for smaa Huslejekontrakter. Endvidere har Skattekommissionen sluttet sig til denne Tanke, Skattekommissionen, hvor dette høje Ting var repræsenteret, og som var et Udtryk for dette Ting. Nu foreligger Forslaget atter, og nu synes der at være Stemmning for at forandre Grundtanke den deri.

Jeg vil spørge, hvorfra den Tanke stammer, som ligger til Grund for den højtærede Ministers Ændringsforslag. Naar jeg gør det, skal jeg selv svare ved at oplyse, at det er en Tanke, der oprindeligt er fremsat af Højres Ordfører i Landstinget, da Forslaget første Gang var til Behandling i Landstinget. Højres Ordfører i Landstinget foresatte sig Forslaget, saaledes som det forelaa vedtaget fra Folketingets Side, men han gjorde opmærksom paa, at ubemidlede Folk, Folk, som ikke havde Raad til at betale den fulde Stempelafgift, meget let kunde undgaa det derved, at de indskrænkede sig til at leje paa 1 Aar ad Gangen. Han gjorde opmærksom paa, at naar der for Huslejer paa 300 Kr. nu i Almindelighed betales 2 Kr. 50 Øre i Stempelafgift, saa kunde en saadan ubemidlet Lejer paa den Maade nøjes med at betale 50 Øre, hvis han var saa forsigtig, kun at leje for 1 Aar ad Gangen. Disse Folk flytte jo i Reglen hyppigt, og det har været Forslagsstillernes oprindelige Tanke at skaffe disse Folk, der hyppigt maa skifte Bopæl, f. Eks. af Hensyn til deres Virksomhed, en lille Lettelse. Hvis disse ubemidlede ville følge det Forslag, der blev stillet af Højres Ordfører i Landstinget, altsaa ved kun at leje for 1 Aar ad Gangen, saa ville de uden nogen som helst Lovændring opnaa akkurat den selv samme Fordel som ved Finansministerens Ændringsforslag. Hvis dette Ændringsforslag bliver vedtaget, ville de altsaa heller ikke have noget at takke for. De kunne opnaa den Fordel blot ved at indrette sig saaledes, at de leje paa 1 Aar ad Gangen. Der er ikke andet vundet derved, end at nu behøve de ikke at gøre sig den Ulejlighed at indskrænke Kontrakten til at gælde for 1 Aar, og det bliver da en Fordel for dem, som leje og komme til at bo paa længere Aaremaal. Forskellen mellem Højres Ordførers og Finansministerens Forslag er den, at den ringere Stempelafgift ogsaa kommer dem til gode, der bo længere Tid i samme Lejlighed. De ville

se, at dette Forslag i Virkeligheden er en meget lille Fordel til ubemidlede, saa lille, at det næsten ikke kan siges at være en pekuniær Fordel, men blot en Bekvemhedsfordel.

Den ærede Finansminister talte forleden Dag, da han bebudede sin Ændring, om, at Statskassen ved dette Forslag antagelig vilde lide et Tab paa 100,000 Kr. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte nu for et Øjeblik siden, at Finansministerens Bemærkning om, hvad Statskassen kunde taale, for ham betød overordentlig meget, saa at man ogsaa af den Grund skulde tage Hensyn til Ændringen. Jeg gør opmærksom paa, at Højres Finansministre have set anderledes paa Forslagets finansielle Betydning. Der var først Lütichau; han anslog Statsens Tab til 50,000 Kr. Senere var det Hørring, som havde med Sagen at gøre. Han gav den ærede Ordfører Ret i, hvad han den Gang gjorde gældende, at Sagen kun vilde andrage en 20,000 Kr., og Højres Finansminister erklærede udtrykkelig, at det betød slet ikke noget for Statskassen, men naar han vilde standse Løven, var det, fordi han ikke ønskede stykkevis Forandring i Stempeloven; det var ikke af pekuniære Hensyn. Jeg skal nu sige, at det at tage pekuniære Hensyn, hvor der er Tale om en ganske lille Indrømmelse til Arbejderne, er saa meget mere mærkeligt, som man i disse Dage gør ganske anderledes Indrømmelser til Samfundsklasser, som trænge meget mindre end de, her er Tale om.

For øvrigt skal jeg udtale min Forundring over, at Forslagsstillerne have indbragt dette Forslag uden forud at have sikret sig den ærede Finansministers Tilslutning til Sagen. Det overrasker mig af flere Grunde. Først er den ærede Finansminister og de ærede Forslagsstillere i Parti sammen, og dernæst ere de mere end almindeligt nærstaaende Partifæller. Men jeg synes, det er en højst mærkelig Maade at indbringe en Arbejderreform paa. Man gør det paa det rent løse uden Haab om eller Sandsynlighed for, at man kan vente Regeringens Støtte. Jeg synes ikke, det er ganske solidt at bære sig saadan ad. Da Forslaget blev fremsat, var jeg ganske overbevist om, at man forud havde sikret sig Støtte fra Regeringens Side. Jeg er derfor meget forbavsset over den Mangel paa Samarbejde, der har fundet Sted.

Efter disse Udtalelser kan jeg ikke anbefale den foreslaaede Ændring, først fordi det er noget underligt Fædteri med